

interkom

ČS FANDOM

informační
servis
fandomu
4/2005

Eroticon potřetí!

Klapka, kamera, jedem. Tentokrát se vše odehrálo v klubu Prosek. Kus cesty odkudkoli. A prosečtí zírali, měli na co. Zíral i president fandomu, který přišel v civilním oblečení. Na to, že na cony chodí lidé v divných hábitech, jsme si zvykli, ale to nic není. Na Eroticon pokud možno nazí! Ano, naše postmoderní omladina dospěla do stádia, kdy je jim málo slepit si uši do špičky a dělat ze sebe elfy. Kam to ten svět jen spěje? Za všechno může Irisa Wilhelmová. I za to, že se to lidem líbilo. I proseckým. Tedy převážně obyvatelům, kteří potkávali pány, již si vedli polonahé dívky na fetišku. Ale do klubu se nikdo neodvážil, na to měli ještě dost rozumu.

Necudné dívčiny s výstříhy leckdy až na pupík (mluvím o hlavní organizátorce), spousta mláďenců v kůži, dlouhých pláštích, s nahými hrudníky, s řetězy... Převládala černá. Ale i slečna v koženém spodním prádle a v modrých háčkovaných šatečkách se objevila, jedna v podvazkovém pásu... No zkrátka a dobře, nuda, nuda, šed', šed', a proto vás nebudu zdržovat popisy toho, co se tam všechno na chodbách dělo, kolik ženských se na mne vrhalo, kolik jsem jich musel odvrhnout, kolik jich nemělo podprsenku, chápu, že to je nezáživné.

Program byl o něco málo lepší. Zdeněk Rampas měl opět zajímavou přednášku o sociobiologii, tedy rozuměj opět o sexu, pak přišla na řadu Ivana Kuglerová se svou přednáškou o fetišismu, nejvíce na ní zaujala Ivanina zasvěcenost, informace byly přímo z první ruky, dalo by se říci, doprovodila je ilustracemi fotkami, ale jako slabší povaha jsem sice přežil muže s penisem ve výfuku, ale slečnu s desítkami injekcí v zadnici už jsem nerozchodil a musel to jít rozchodit na chodbu, kde se na mne vrhla nějaká slečna, která mi dala v mravním bahně zapomenout na tu hrůzu.

Nějak v mezičase jsem se zúčastnil i kreslení aktů, od gymnázia jsem nadržel tužku v ruce s jiným záměrem než psaní, o to více mne překvapilo, že jsem nakreslil něco, co doopravdy vypadalo jako nahatá slečna v náručí nahatého muže. Divili se i ti nevěřící Tomášové kolem.

Takže pokud chce nějaká sličná čtenářka akt, ať se ozve v redakci, můj email jim prý vydají. Budu ji kreslit, jak nejlépe dovedu. Z aktů nás pak vyhnali, Ivana se po své přednášce v soukromí s Rajčetem a Klou (dvě to dívky sličné - a polonahé) oddávala body-paintingu, na který

Pokračování na str. 6

OBSAH

Eroticon potřetí!	1	Časem s vědou: duben	12
Čtenářův průvodce po Interkomu	2	Trochu divné kusy	12
Hvězdný bulvár	3	DOGMA	13
Těžká planeta	6	Roboti	13
Nehvězdný nebulvár, čili jarní bláznivec	7	Constantine - do nebička do peklíčka	14
Michaela Rampasová - 1983	8	Akademie SFFH	15
JULES VERNE - Nezapomenutý prorok	9	Ikonografie Parconů	15
zapomenutého technooptimismu	9	COMICS Salón 2005	15
Osobní vzpomínka na J. Nesvadb	10	Svatební uragán se řítí fandomem	15
Píseň o Dveřníkoví	11	Příhláška na Parcon 1.-3. 7. 2005	16

Čtenářův průvodce po Interkomu

K obsahu

Další článek z pera Libuše Čermákové nám připomíná, že ne všichni scifisté žijí ve velkých městech a že výběr mezi LARPem a Eroticonem nemusí být největší starostí, která může člověka tížit. Interkom by se chtěl věnovat i osobnímu životu fanoušků, Libušin článek v IK 1-2/2005 byl jedním z inspiračních zdrojů pro novou rubriku s pracovním názvem *Jak jsem k SF přišel/přišla*. Doufám, že překonáte lenost, která se někdy zdá být spolehlivějším znakem fandomu než zájem o SF, a podělíte se o to zajímavé, co vás na vaší cestě k SF a fandomu potkalo. Když si přitom dáte práci a zjistíte si nebo ověříte uváděná data, přispějete tak svým dílem k mimoděk vytvářeným dějinám československého fandomu.

Možná jste si všimli, že některé články v IK nejsou původně psané přímo pro toto nejlepší fanouškovské periodikum. Je tomu tak z části proto, že nemůžeme našim autorům platit tolik, kolik konkurence, tedy přesněji, že jim nemůžeme platit vůbec, (a autoři IK musí také z něčeho žít :-), ale hlavně v zájmu vás, našich čtenářů. Proč byste si kvůli jednomu dobrému článku měli kupovat Respekt, Reflex a podobné tiskoviny, které stejně do týdne zmizí i v tom lepším případě v recyklovaném papíře.

Navíc, a to je výhoda jak pro naše čtenáře, tak i pro naše autory, otištěním článku v IK se tento stane součástí archivu Interkomu, časem jej budete mít na CDROMu spolu se všemi dosud vydanými čísly a na webu bude v tabulce Google vždy na první stránce (samozřejmě při dobře zadaných klíčových slovech :-).

Kdo je kdo

Po několika letech vylepšování a pospávání jsem byl dotlačen k odtajnění adresy interaktivního *Kdo je kdo v české a slovenské SF, fantasy a fandomu*.

Doufám, že všichni čtenáři Interkomu brzy navštíví stránku kdojekdo.apro.cz a vyplní alespoň některé z kolonek olbřímiho formuláře.

Otálel jsem s tím tak dlouho, protože jsem neměl připravený systém, který by z vyplněného formuláře v nějaké rozumné době vygeneroval opravené stránky ve stávajícím *Kdo je kdo*, na <http://ikarie.cz/interkom/whost/whost.htm>. Až při památné nemožnosti spánku na poradě SFK v Březové mě napadlo, že nejlepší bude problém obejít a založit *Kdo je kdo 2005* na adrese <http://ikarie.cz/interkom/who2005/whost.htm>.

Zde budou jen hesla fanů, kteří si dali v poslední době práci s aktualizací svých údajů, doufám, že se toto *Nové Kdo je kdo* bude utěšeně růst. Budu jej aktualizovat vždy, když budu uvolňovat pro web další číslo IK.

Takto snad budete motivováni opravovat své heslo na kdojekdo.apro.cz při každé důležité změně. Dovedu pochopit, že pouze naděje, že jednou zase vyjde papírové vydání *Kdo je kdo*, vás k tomu asi nedonutí. I když pokud se zasnážíte, tak i to mám u Tritonu předjednané.

Výstavy

Nepřehlédněte výstavu **HR GIGER MIMO DOBRO**, koná se do 13. července 2005 v Národním technickém muzeu Praha (tam co Minicony :-). Expozice a výstava: úterý – pátek 9 – 17, sobota, neděle, svátek 10 – 18. V pondělí je zavřeno.

Více na <http://www.giger.cz/cz/vyst-all.htm>

Rovněž si nenechte ujít retrospektivní výstavu **Zdeněk Burian**, díla nejslavnějšího kopřivnického rodáka. Do 10. července se koná v Jízdárně Pražského hradu. Otevřeno denně mimo pondělí od 10.00 do 18.00.

Více na www.galleryJK.cz a www.hrad.cz (pozor překlouzováno :-)

Zdeněk Rampas

interkom

INFORMAČNÍ SERVIS ČESKOSLOVENSKÉHO FANDOMU

číslo 4/2005 (219)

Adresa redakce:

INTERKOM

Letecká 6, 161 00 Praha 6, ČR

tel.: +420 233 312 003

v prac. době +420 224 239 645

fax: +420 233 313 093

e-mail: ram@apro.cz

<http://ikarie.cz/interkom>

<http://interkom.scifi.cz>

Šéfredaktor:

Zdeněk Rampas, MCL

Redakční kruh:

Richard Klíčnik a Jan Macháček

S korekturami pomohl Jan Vaněk jr.

a Michaela

Autoři tohoto čísla:

Martin Böhm, Libuše Čermáková,

Filip Gotfrid, František Houdek,

Zdena HT, Radim Kastelán,

Richard Klíčnik, František Novotný,

Marvin, Pagi, Roman Paulík,

Richard Podaný, Václav Pravda,

Zdeněk Rampas, Michaela

Rampasová, Jan Vaněk jr.

Sponzoři tohoto čísla

Jirka Doležal

Vychází nepravidelně.

Uzávěrka tohoto čísla

byla dne 20.10.2005

ISSN 1212-9089

Všechny články a recenze

© INTERKOM

Hvězdný bulvár

Odposlechnuto

To jak dnes ženy vypadají je tedy způsobeno statisíci roky mužského šlechtitelství, a alespoň za sebe musím výsledek celkem pochválit. (Doufám, že to přítomné dámy ocení, i když vím, že v reportáži o FF, na který vás tímto zvu, by to jako pochvala neobstálo :-)

Z přednášky na Eroticonu

Vysvětlivky: ● Praha (nepodepsané ZR), ■ Brno, ▲ jinde

● **19. března** – pokračování: Když jsme se dostali z Trpasliconu domů, zmožen dvěma hodinami v pražské MHD jsem dal šlofika, abych se pak v podvečer dal zlákat na párty u Peti Pavelka, tu sice Lucas původně minil jako občerstvení pro mladé účastníky TC, ale ač jsme dorazili až před osmou, byli jsme první, z Trpasliconu je daleko kamkoli :-)

● **21. března** jsme v RUR dávali do pořádku kolování CKČ, Jiřína už nám s tím letos nepomůže, ale nějak to zvládneme. Z ostravské poroty do pražského kola přibyla Magda Zedníková, naopak někteří loňští porotci nemají čas, takže to snad na počet hodnocení dopadne podobně jako loni.

■ **21. března** se šlo na stylizované a mírně bizarní dobrodružství – film Život pod vodou. Lehký humor se střídá s nostalgii, k tomu silné herecké obsazení – nevšední, ale rozhodně stojí za vidění. A co teprve ti nevidaní mořští živočichové! **Marvin**

● **22. března** opět ve Vysmátém zající proběhla Veřejná schůzka KJV, tentokrát na téma Indie. Lucka Lukačovičová a po ní Jana Jůzlová vyprávěly o svých zážitcích z největší demokracie světa :-). Lucka nám předvedla obtíže s oblékáním sáří včetně konečného výsledku, který je všechny vynahrazuje, Jana zase okouzila svou bezprostředností, vypravěčským uměním a čímsi, co bych nazval hloubkou prožitku.

Před KJV jsem se s Lenkou Bartůňkovou zastavil v Krakatitu na lahvičku nízkalkoholického cideru. Lenka se právě vracela ze Zanzibaru a Zambie a tak jsem ji rovněž lákal do KJV na přednášku.

● **24. března** v Krakatitu Tom Jirkovský předvedl svůj dárek Martinovi Šustovi, tlustou sbírku *Trochu divné kusy*, kterou stihl vydat k jeho narozeninám. Vypadá to moc pěkně, Laser bude asi ještě dlouho dostávat ceny za nejlepší antologie.

● **26. března** slaví Martin Šust narozky a vydání sbírky *Trochu divné kusy*, ale já bojuji s daňovým přiznáním, proč jen SF není odpočitatelná položka?

■ **26. března** se konala další legendární akce – Dojžd'ácon. Díky Závísově upozornění, že by mohl padnout dávný rekord, k tomu i skutečně došlo, k ochutnání bylo 28 druhů skotské whisky (některé pochopitelně jen v minimálním množství). Relativně novou tradici je složit se na jednu kolektivní láhev, tentokrát to byla Strathisla, pyšníci se i velmi slušným věkem – 27 let (1976-2003, The Coopers Choice). Pro mnohé to byl zvláštní zážitek, ochutnávat whisky, kterou destilovali před jejich narozením. Uprostřed zábavy hostitel najednou popadl přikrývku a uložil se uprostřed party na gauč, což ovšem ostatní nijak nerušilo, ba naopak to považovali za signál k zahájení ba-

lónkové bitvy. Nakonec se ale všichni unavili a postupně rozešli domů, takže když se hostitel uprostřed noci probudil odpočatý, zjistil, že se už k party nepřipojí, a tak aspoň umyl nádobí.

■ **28. března** nás pár zašlo na počítačový animák Roboti. Trochu příliš jednoduchý děj a i vtípků mohlo být více, ale svět to byl udělaný s láskou do posledního šroubku.

Marvin

● **31. března** v Krakatitu distribuují CKČ, trochu to vážně, chybělo velikonoční pondělí (a Krakatit měl volno i v úterý :-)

● **1. dubna** se fandomem šíří zvěst, že SFK Palantir hodlá kandidovat na pořádání Parconu a že se Richard Klíčník musí urychleně ženit. Vzhledem k tomu, že jsme měsíčník, asi nepokazím žádnou legraci, když prozradím, že se v obou případech jednalo o apríl.

● **4. dubna** odpoledne mám další schůzku s českých povídek chtivými filmaři, jsem mile překvapen, že přečetli, co jsem jim poslal, méně milé bylo, že se jim nic nelíbilo, nejlépe asi dopadli Antagoni od Martina Gilara, ale ani tohle není úplně ono. Dílem i pro obtížnou realizaci. Pak běžím do RUR, abych ještě před SSSR vyřídil CKČ, a potom do Skanzenu na Florenci, kde nám Jolana z(a)řídila rezervaci. Bohužel jsme nenaplnili celý salónek a tak tam rušili cizáci, příště asi půjdeme zase jinam. Ani účast nebyla tak velká jako minule, kdy jsme se dusili v malé, ale útulné špeluňce Království. Nicméně co chybělo na kvantitě, dohnala kvalita zúčastněných dinos. Franta Novotný, Honza Hlavička, Hanušovi-Jelínkovi, Čápovi, Jirka Doležal, Egon, Vlado Riša, Pavel Weigel a samozřejmě Jirka Procházka Otec Zakladatel zkráceně JWP (OZ) a Jolana (ta se ale jen mihla, chvátala na nějaké udělení cen pro nejlepší DVD). Spoustu dalších celebrit a zajímavých fanů nejmenuji jen proto, že ještě nemají ve fandomu odsouzeno předepsané množství desítek let.

Já byl trochu roztěkan a nemohl jsem se dost věnovat ani fanům, které jsem osobně pozval, ale snad se nikdo nenudil, Jan Vaněk jr. si dokonce ani nestihl přečíst Respekt, jak zajímavý mu připadl hovor u jeho stolu.

Zpáteční cesta s Jirkou Doležalem, který byl na SSSR opravdu jen krátce, jen co by sněhl porci špízu pro dva, byla příjemná, Jirka mě a JWP cestou ukázal, kde koupil nový byt a kde, až vyvrtá cca 6000 děr pro šrouby, bude mít svou knihovnu pro cca 15 000 svazků.

● **5. dubna** ráno vyzvedávám Interkom 3/2005 z tiskárny, abych se okolo poledne dověděl ze zásilkovky, že jsem to špatně spočítal a nedal jim dost čísel. Mohl za to nový kód pro platící slovenské čtenáře :-). Dobře to dopadlo, poslal jsem nový seznam bez Pražáků, které stejně uvidím, a nějak to vyšlo.

Odpoledne již bylo veselejší, sešel jsem se v Krakatitu s Honzou Vaňkem jr., Tomem Jirkovským a Ivanem Kmínkem.

Ivan mi vyprávěl o roztomilém příkladu jungovské synchronicity. Dívali se s dcerou na *Věčný svit neposkvrněné mysli*. Když si pak o tomto dost složitě konstruovaném filmu zabývali se vymazáváním paměti kvůli milostným záležitostem povídali, řekl Ivan, že něco podobného napsal již před dvaceti roky v povídce *Bud'mež zemi lehčí*. Ještě téhož večera mu zavolali z amatérské scény divadla ve Velké Bystřici, že (konečně) inscenovali právě tuto jeho povídku. Ivan si pak dodatečně vzpomněl, že mu kvůli tomu kdosi odtamtud před lety psal :-)

Ještě v knihkupectví jsem rychle prolístoval Líheň 2, sláva, žádná stránka nechybí a fotografie vyšly docela dobře...

● **6. dubna** se mi, jak je jeho dobrým zvykem, zcela neohlášená ozvala Jeho Excellence Jarda Olša jr. Kdybych ale pozorněji sledoval BBC, mohl jsem to tušit, přijíždí pravidelně po každých zimbabwských volbách, a obvykle se zdrží, dokud na ur-nách neuschne krev :-(

● **7. dubna** v Krakatitu rozdávám IK, nejmenovaného fanouška Miévíla jsem zrovna tímhle číslem nepotěšil, asi to bude vzájemné. Objevil se i Jarda Olša jr., moc jsme nepokecali, už jsem prchal, snad mě Přemek Houžvička důstojně zastoupil.

A málem bych zapoměl, s rovněž přítomným Vaškem Pravdou jsme podepsali smlouvu o Parconu. Někde v tomto čísle najdete přihlášku **pouze na Parcon**, takto první víkend Festivalu fantazie, abyste měli jistotu, že přijedete na to co chcete. :-)

● **8. dubna** jsem si všiml, že Krakatit 2 se již i na vývěsním štítu jmenuje **Nástupišťe 9 ¾**. Vzhledem k aizenboňáckému sortimentu, byť vedle SF marginálnímu, je to docela případný název.

Eroticon

● **9. dubna** se okolo poledne vydávám na daleký Prosek do klubu Kocour. Cesta od busu byla výborně značené, obsluha u vstupu vlídná, stále usměvává pořadatelka Irisa měla pro každého čas (a pro přednášející i perníkové srdce, viz strana 1), zkrátka pohoda. Horší byl už špatně zásobený a gruntovně zahulený bar. Kdyby i tam bylo dostatečně útulno, asi bych vydržel na večerní část programu, takhle mohu tlumočit jen obecně tradovano zvěst, že hned po mém odchodu začal ten pravý Eroticon.

Nicméně k tomu, co jsme s Michaelou zažili osobně: nejprve má nic moc přednáška (Pepa Houdek ji srovnával s podobnou, kterou jsem měl na nějakém pradávném conu v Ú/L, a zdála se mu slabší, je ale i možné, že osvěta za tu dobu pokročila a zmíněná fakta a hypotézy již nejsou tak šokující), naštěstí byla ještě před Ivanou Kuglerovou, jejíž opět skvěle připravené přednášce o fetišismu bylo těžké konkurovat jak po rétorické, tak vizuální stránce. Dál jsem jako pokaždé lovil porotce CKČ, a docela úspěšně, přihlásila se mi Vanda Gabrielová, v erotickém kostýmu bych ji asi nepoznal, dále Leši, Míla Linc a nakonec i Františka Vrbenská.

Lhal bych, kdybych tvrdil, že se mi některé kostýmy nelíbily více než jiné, můj typ pro případnou anketu byla démona Petry Trískové (znamější pod jakousi zeleninovou přezdívkou :-).

Seznámil jsem se s autorem povytce erotické SF Vladimírem Němcem, potlachal s hlavní organizátorkou Trpajzlícou Staňou Rimsak Lálovou, s Františkou Velinskou, Pagičetem

Ondřejem, a na odchodu nechal v Lucasově péči náš mladší výchovný neúspěch známější jako Elven.

● **9. dubna** pořádali A+A hrací den, kde se hrály hlavně už známé klasické hry jako Trans America, Metro nebo Carcassonne. Kromě toho Amila upekla olivový chleba, Pet přinesla několik filmů s panáčky z Lega a popilo se i několik dobrých whisek (Amila dostal nějaké miniatury k narozeninám).

● **11. dubna** se šlo do Olympie na film Constantine. Taková temnější hororová detektivka, solidně obsazená a s několika slušnými scénami, ale jako celek to ve většině recenzí přechvátili.

Marvin

● **11. dubna** nám Filip předvedl, že ho vytočí nejen neexistující fax, ale i zdánlivě neexistující klíče. Ale kdo z nás by byl klidný při zjištění, že když se konečně večer trhne z kvelbu, nemá klíče, kterými by jej zamkl. A potvrdilo se, co jsem zaslechl již na EC, pratchetovské divadlo na letošním Parconu nebude.

● **14. dubna** úplnej Dynoden Dopeledne se u mě zastavil Pavel Konečný (organizátor SF pesů v Olomouci, Parconu 1989 tamtéž, a po roce devadesát poslanec za moravské národovce), ukázal jsem mu fotky z Eroticonu a našel kupodivu zálibení i v té mladší části fandomu :-). Odpoledne mi zase volá nešťastný uživatel Corelu kvůli fontům, z Bechyně, a jmenuje se Hanáček, tak jsem se zeptal, a opravdu byl to Jirka Hanáček z pravěkého SFK Quasar Bechyně. Už jsem jen čekal, koho potkám v Krakatitu.

A i tam se sešla silná sestava. Na otevření Gigerovy výstavy do Prahy

přijeli Juraj Maxon, Ivan Aľakša (slibil, že přijede na Akademii) a Milan Dubnický. Moc jsem si jich neužil, CKČ volá (a já s ní: Jiříno, vrať se).

Jarní porada

● **15. dubna** ráno se mi ozvala Jiřina Vorlová, právě ji pustili z nemocnice, slibují vyřídít pozdravy na poradě a spěchám na Pavlák za Pagim, abychom s Dárečkem a Jolanou vyrazili na Jarní poradu SFK do Březové.

Tam už byla shromážděna ta nejdinosaurovatější možná společnost. Franta Moravec (půjčil mi do SFM kroniku Malevilu), Hana Pěchulová (dovezla akademické i všechny ostatní Mloky, též pulce, čolky a skokany, co si toho jen Martin Koutný navymýšlel), Jarmila Plutová, Lenka Turečková, Standa Otava. Ale přijeli i mladí zástupci mladých klubů. Bidlo dovezl Silvera, Cellindru a Františku Velinskou. Lucas uhranul dvě děvčata, jejichž jména jsem stačil zapomenout, aby zavítala mezi nás a zkráslila jednání. Chyběl nám milionář Kóši a vůbec Šumperáci, protože Vířa se v pominutí smyslů nejen oženil, ale vy-

Irisa (Michaela Wilhelmová), hlavní pořadatelka EC

bral si k tomu dokonce víkend zasvěcený poradě. A samozřejmě Šimon, který volal, že mu ujel vlak.

Pagi s Františkou Velinskou po večeri vyplňují formulář statistického úřadu o hospodaření fandomu. Jakmile se zorientovali v kolonkách, bylo docela snadné většinu proškrtnat a do zbytku napsat nuly, až později jsem si všiml, že na mě zbyly položky typu „Popište co nejpodrobněji hlavní činnost, pro kterou byla vaše organizace zřízena“, a takové chuťovky :-)

Následoval společenský večer fanů, kteří se neviděli nejméně půl roku; když jsem se okolo jedné chystal ke spánku, strašně chrápání silné trojky, ke které mě zlomyslný osud zavál, mě do třetí hodiny vyhnalo zpět do společnosti, kde jsem v klidu klímbal pod reproduktory, z nichž se snažila skupina Ramstein. Ráno jsem v jednacím den vypadal poněkud somnambulně. Naštěstí Honza Macháček udělal podrobný zápis, doufám, že zachytil i vystoupení Lucase, Bidla, Celindry a Pavla Mikuláštky, která na mě udělala opravdu dobrý dojem. Já se zmíním jen o několika maličkostech:

Stále nemáme procedurálně zvládnutou situaci, jak hlasovat, zda budeme hlasovat. Skoro vždy je pak hlasování zmatečné.

Odpoledne po poradě pak probíhalo jako svérázný Dinocon, já klábošil převážně s Mirkem Dvořákem, který se jako obvykle chystal odjet okolo osmé, ale v deset byl ještě v nejlepší formě.

Ze soboty na neděli jsem už o opakování Národního festivalu motorových pil nestál, naštěstí mi Celindra ukázala uvolněné pokoje v jejich patře Pohody a noc proběhla skutečně v pohodě.

Pagi na zpáteční cestě uvažoval o úspěších svého pontifikátu: Když jsem začínal, předsevzal jsem si, mezi jiným, že z porad vymýtím hádky a rvačky. A ony teď porady mladé fanoušky nudí a nejezdí na ně :-)

● **18. dubna** jsem na pondělí svolal do redakce IK porotce CKČ, abychom dali do kupy roztroušené balíky CKČ. Bohužel z porotců, se kterými se vidám pouze občas, přišla jen Magda Zedníková. Kdo nepřišel, může ale jen litovat. Jitka Brandejská upekla americké sušenky, které občas vyrábí i Honza Vaněk jr., musím říci, že po přidání cukru, pokrmového tuku a čokolády nejsou možná tak zdravé jako Honzovy, ale rozhodně mi víc chutnaly.

● **20. dubna** máme s Richardem Podaným naplánovanou pořadatelskou poradou před udílením Cen Akademie, ještě dopoledne se dovídám, že Jolaně utekl Hubert (jezevčík :-), tak uvidíme, zda bude moci přijít a v kolika se vůbec sejdem.

Nakonec jsme se všichni sešli v Krakatitu a dohodli, že letošní Akademii bude moderovat Jolana a Richard Klíčník. Během jednání se vyskytla obava, jak to Roman přijme, Akademii

se již nechtěně podařilo pár lidem ublížit, a protože jsem vyjádřil přesvědčení, že Roman není ješita a když říká, že na moderování nelpí, pak asi proto, že je to pravda, dostal jsem za úkol informovat jej o změnách já :-)

● **21. dubna** v Krakatitu předvádím návrh nové podoby Cen Akademie. Nezdvůřáci o ní mluví jako o kachlíku, vzdělanci jako o basreliéfu:-) Uvidíme, co v sobotu řekne duchovní otec Českého gryfa Marvin na to, jak jeho myšlenku uchopila Hana Pěchulová.

● **22. dubna** po návštěvě výstavy ke sto padesátému výročí Babičky a nevím k jakému výročí Magdaleny Dobromily Retigové (v Národním muzeu, doporučuji, jsou malé, v přízemí a zadarmo) jsem se konečně dovolal Romanovi Lipčickovi a jak jsem předpokládal, vzal si z toho to dobré, totiž že si bude moci přispát, předávání Cen Akademie SF začíná již ve 13.00, viz strana 15.

Následoval klímovský večírek bez Klímových v novém bytě u Janišových. Viktor pozval ještě Rečkoví, Frantu Novotného a Lindu, ti se ale rozhodli šetřit síly na Wágenerův operní maraton, Honzu Vaňka jr. a Bidla, ten však musel brzy utéct na noční a tak přišel o čtyři krátké povídky Margaret Atwoodové. Viktor je nejen přeložil, ale svým osobitým způsobem i přečetl. Honza Vaněk jr. nás pak seznámil s jeho kandidátem na nejstrašnější povídku letošní CKČ a jak nám prozradil, i Šrámkovy Sobotky, kterou také porotuje a kde dotyčnou hrůzu rovněž našel, potažmo ona si našla jeho.

Po přečtení několika opravdu štipných úryvků kdosi vyslovil hypotézu, že takhle strašné povídky autoři píšou již s myšlenkou na večírky, kde budou předčítány :-)

● **23. dubna** se vydáváme do NTM na velkou výpravu na Gigeru, jak jsme se s brněnskými fanoušky dohodli již na poradě SFK v Březové. Když jsme tam s Michaelou přesně v 11.00 dorazili, již na nás čekal Franta Novotný a po chvíli přišla i Jolana (ta, aby to stihla včas, odmítla odvést bratra do lokality, kde včera pravděpodobně zanechal své auto :-). Jen brněnská výprava nikde. Když jsme si dost užili sluníčka a probrali všechny novinky, zavolala Jolana Marvinovi, aby se dověděla, že právě vystupují z pekelně zpožděného EC vlaku :-). Vyrázili jsme na výstavu napřed, Marvin, Pavel Mikuláštky se synem, Zdena HT, Amis a Amila a Roman Paulík, Robo a Petra Pštrosová. Vše co jsme ušetřili na českých buditelkách, jsme dali za vstupné, katalog a plakát strašidelnému cizozemci, a pak si to už jen užívali. Rozhodně nejde o výstavu na dvacet minut, to možná jen část věnovaná plastikám a nábytku. Když jsme chtěli projít i dva sály plné obrazů, nedalo se skončit před druhou, kdy jsme zjistili, že o dvě patra níž v kinosále ještě probíhá promítání filmů o natáčení Větelce a podobných Gigerových aktivitách.

Účastníci Eroticonu (pasivní)

EROTICON (dokončení ze strany 1)

prakticky nikoho nepustila, takže všichni mohli až večer vidět výsledky (nebyly tak špatné).

Mezitím Františka Vrbenská přednášela o manželství a svatebních zvycích s nadhledem ženy, která toho hodně ví a zná. Vyprávět o něčem takovém párům zakutým v kůži a řetězech, to bylo odvážné, ale všichni se tvářili zaujatě, já jsem také vydržel celou dobu, pro případ potřeby slečnu, která by mi pomohla rozdýchat další hrůzný zážitek, pevně vedle sebe. Nic se však nestalo, dopadlo to dobře.

Mistr Medek pak přednášel o tvorbě markýza de Sade, připravil se pečlivě, chvílemi to sice vypadalo jako čtení statistické příručky sexuálního úřadu Francie, ale jinak byla celkem stravitelná, i když tematika sexu při bůhví kolikáté přednášce už poněkud ztrácela na atraktivnosti. Ale co, jednou do roka se to dá zvládnout, ne?

Pak nějak bylo představení břišních tanečnic, kde účinkovala i Irisina spolubydlící Hexe. Tři dívky byly svůdné, vtřely boky, řadry, pohledy... Nuda, nuda, šed', šed', už jsem to psal. Pak přišly dívky s těly pokreslenými jako fénix a had, slušelo jim to.

Po dražbě nakreslených aktů se všichni těšili na koncert mladé kapely Hagga, která sice ještě není vyhraná, ale s o to větším nadšením hraje. Bohužel koncert byl kvůli nočnímu klidu krátký, jako byl krátký celý den na Eroticonu.

Málem bych zapomněl, že Richard Klíčnick zkalil mnohým přítomným radost svým oficiální dementím, že se nemusí ženit, protože týden před tím, kdy se ona zvěst rozšířila po fandumu, byl April. To byla také velice sexuální novina, jako ostatně celý program, na kterém slintalo spousta sciifistů (nejvíc slintal Gotfrid).

Radim Kastelán

■ **23. dubna** se uskutečnila výprava SF klubů Pochmurná neděle a Nyx do Prahy na výstavu H.R.Giger: Mimo dobro. Na místě nás již očekával menší uvítací výbor, skládající se z prezidentského páru, Franty Novotného a Jolany. Po občerstvení se naše výprava rozdělila – Pavel šel s omladinou na Pražský hrad, zbytek se vydal na Výstaviště podívat na Mořský svět. Po prohlídce akvárií se ještě zašlo na atrakce – vymátější návštěvníky opouštějící Dům hrůzy asi obsluha dlouho neviděla, dokonce se někteří nechali zlákat i na horskou dráhu. Návrat, stejně jako cesta do Prahy, proběhl v klidu a ve vlaku.

Marvin

● **25. dubna** v RUR dohadujeme, že příští pondělí uspořádáme opožděné Čarodějnice, nebo politicky korektněji Čarodějnický večírek v redakci IK. Magda a Tiri donesly povídky a hodnocení, dik.

● **26. dubna** dopoledne jsem dostal dvě zprávy:

zemřel Josef Nesvadba, po Teodoru Rotreklovi a Báře Ježkové další autentický dinosaurus, ale (život jde dál a)

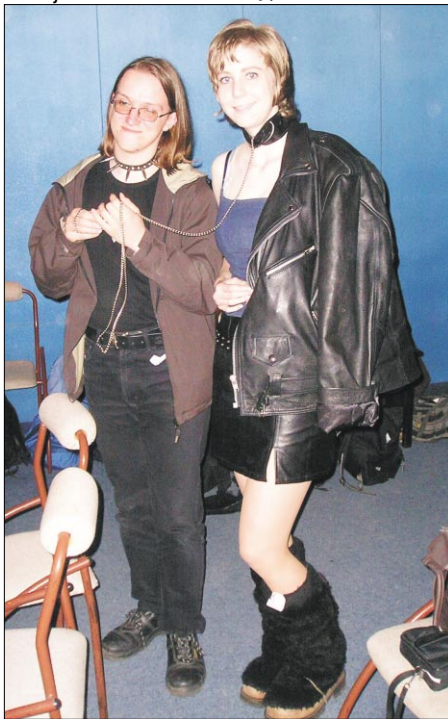
Jirkovi Vlčkovi, (vydavatelí Líhně) potažmo jeho ženě Haně, se narodila dcera Markéta, 50 cm, 3,37 kg.

Večer na KJV ale asi budeme mluvit spíše o té smutnější zprávě.

V podvečer se v Krakatitu scházím s Romanem Lipčikem a lámu jej k častější spolupráci s Interkolem, viz Průvodce, a pak k Vysmátému zajíci. Na přednášku Leona Křížka o jeho námořní cestě na jachtě ze St. Malo na Isles of Scilly a Lukáše Doubravy o vztahu Julese Vernea k mořím a oceánům bylo docela natřískáno.

● **27. dubna** se u nás zastavil Dalibor Čáp a dovezl oscanované plakáty ze SF akcí posledních 25 let. Ani jedno DVD toho není, asi ta naše minulost nebyla zase tak bohatá :-)

● **28. dubna** mě (zase) vyšplouchli porotci CKČ od L., když se neráčili ukázat v Krakatitu. Nevadí mi, že letos Praha odevzdá méně hodnocení, mrzí mě práce ostatních porotců, kteří již nestihnou dočíst, co začali. Náladu jsem si spravil až v divadle Akcent, viz příště. **Zdeněk Rampas**

Účastníci Eroticonu (aktivní)

Těžká planeta

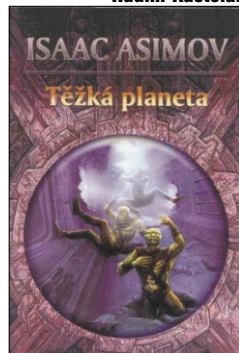
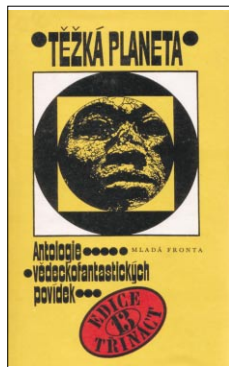
Triton právě vydal dotisk legendární sbírky klasické SF sestavené Isaacem Asimovem.

Když vyšla v roce 1979 poprvé, netušili jsme, že originál obsahuje asi o pět povídek více. To napravilo až první vydání u Tritonu, kde ale zase

chyběly mistrovy komentáře a kontrolní otázky na závěr. :-)

Nejnovější dotisk *Těžké planety* již obsahuje vše, co originál včetně několika (dvou) obrázků a ještě medailonky zúčastněných tvůrců včetně mistra samotného, z pera Martina Šusta.

Zdeněk Rampas

Nehvězdný nebulvár čili jarní blázelec

Nemyslete si, vážení scifisté, tedy lidé, o nichž mlčí většina předpokládá, že mají po většinu času hlavu v oblacích a výše, nemyslete si, přátelé, jejichž deštníky skrápí kyselý déšť a jejichž noci osvětlují pouliční lampy, že jaro je to, o čem tak úžasně píší básníci, potrefení romantikou! „Přilétlo jaro zdaleka a všude plno touhy“ je nesmysl. Jaro nelítá, nemá křídla. Ty mají slepice a bažanti. První začínají nést, jakmile se prodlouží den, a neberou ohled na letní či zimní čas. Navzdory hodinám, které nás, pány všekerého tvorstva, soustavně omezují, nosnice má zájem o zrní, a taky o kohouta, ačkoli chovatelé, zaměřeni na užitek, objevili, že slepice se bez kohouta obejdou. Jsou jen ještě pitomější než normálně. Našeho kohouta sežrala Gina ze Šopky. Gina je kříženec německého ovčáka ještě s něčím a ačkoli podle přírodních zákonitostí by měl být otcem jakýkoli pes, Gina má postavu tak podivnou, že ji něžně nazývám prapropsem. Kohout se jmenoval Bohouš, zrovna dospíval a mutoval. Jeho kokrhání připomínalo opotřebovaný automobilový klakson. Poté, co se pán slepičího hejna stal psí svačinkou, můžou slepice toužit. Ony to dělají a jdu-li po zahradě, kam soustavně prchají ze své ohrádky, ty chudinky mi předřepávají před nohama. Zaujímají stejnou polohu jako při pojímání. Pojímání je odborný domorodý termín pro slepičí sex.

Kontrolovala jsem se v zrcadle. Kohoutovi se doposud nepodobám. Jestli ony ty slepičí chudinky nevidí do budoucnosti. Možná se mám ve svém příštím životě nač těšit.

Bažantí erotika probíhá na jiný způsob, ale tito ptáci jsou mysliveckým sdružením likvidováni ještě v mládí, tudíž o nich můžu říct jen to, že vyklovávají rajčata a sedávají na střeše chlívá, přičemž nepřijemně vřeští. Sousedům zlikvidovali jahodovou plantáž. Jsou tedy oblíbeni u myslivců, u normálních lidí bych se o kladném vztahu neodvážila ani uvažovat.

Naše Míca rovněž netouží. Bralo ji to, stejně jako ostatní kočičí populaci, na přelomu února a března. Místní kočky se scházejí ve Strašidelném domě. Nachází se v našem sousedství a na konci šestnáctého stol. Byl znám jako krčma Brychtovská. Jako hospoda fungoval přes obě války až do lidové demokratického zřízení. Pak vypukla „Akce Z“ a vznikla hospoda nová. Ta byla prodána a stala se bytem hned po sametu, načež se ves zadlužila a zbudovala hospodu super – se sálem a garáží na stříkačku. Ve Strašidelném domě se usadila početná myší kolonie. Za ní přišli příslušní lovci a tak vznikl kočičí noční klub.

Zkoušela jsem útrapy, zaviněné mrouskáním, vylíčit už během kočičího erotického běsnění, ale je zhola nemožné sepsat jedinou holou větu, pokud člověku pod okny řve něco jako nákladák, napěchovaný odloženými nemluvnaty. Jak se takový zvuk nese nad střechami venkovských domů... Jak stoupá k mlčícímu, hvězdnatému nebi... I kdyby se emzáci rozhodli přistát v naší lokalitě, ten kočičí kravál by je spolehlivě obrátil na zpáteční cestu. I kdyby ti mimozemšťani byli hluší a zcepenělí.

Nyní má naše Micinka jiné starosti než sex. Pružná kočičí postava zboubelatěla natolik, až ztratila na ldnosti – i na rychlosti. To vyhovuje hlodavcům ze Strašidelného domu a pokud Míca urychleně neporodí, zahájí ta cháska takřka fundamentalistický teror. Na dvoře chováme ještě další dvě kočky, ty ale

myši nechytají. Rovněž nemají výrazný zájem o sex. Juditka čili srandokočka, se k nám dostala coby zanedbané kočičí miminko. Juditku přepere nejen myš, na tu si troufne i rejsek. Fanulka je kočka dovezená z města. Původně se jmenovala František, protože majitel nepoznal, že jí k nároku na mužský tvar jména cosi podstatného chybí. Fanulka hlavně spí. Pokud nespí, čeká, až vyjdu na dvůr. Pak se mi pokouší vyšplhat na hlavu. Je velice přátelská, ale má ostré dráčky a vytrvalost. Poslední z našich kočiček je rovněž dodaná z města. Je to zvíře nepokojné, stále někde pobíhá, je také vzhledu průměrného a jmenuje se Šárka G. Celé jméno radši neuvedu.

Mícina kořata už jsou z větší části zamluvená. Posledně jsme všechny žadatele neuspokojili, neboť nám kořata přišla pryč. A byla jich škoda! Míca totiž svoje miminka kojí po nejmíň čtyři měsíce! Jsou potom mohutná a divoká. Zvláště kocouři. Myši chytají radostně. Nejvíc želim ztráty Richarda T. (po známém zpěvákovi). Toho kocoura obdivovali i sousedi, leč beze stopy zmizel v necelém půl roce. Byl zrzavý s úžasně modrýma očima. Jeho bratři, Klinton a Kadil, chcípli.

Nemá-li Míca k dispozici svoje dítě, učí chytat myši, koho má poblíž. To jsem samozřejmě já. Podotýkám, že Míca je v nejlepším případě svéráz, v horším případě je psychopatická. Myši – i ty živé, nosí domů oknem a nejradši ve tři ráno. S vítězným raukáním svoji kořist vypustí, takže pádí jako první. Druhá jsem já s pohrabáčem v ruce. Pádící skupinku uzavírá Míca, která myš opakovaně vrací na trasu. Když uzná, že jsme se proběhly, myšku podrží packou a já ji umlátím pohrabáčem. Zvíře už moc nepotřebuje, dostane se mu jen rány z milosti. Pak vezmu oběť Mícina nočního běsnění na lopatku a – probuzená i svěží – utíkám k popelnici.

Ve vysokém stupni těhotenství Míca myši chytat nedokáže. Stává se agresivní vůči člověku – každému, kdo se jí byť i jen dotkne, zatíná drápy do lýtek. Toto chování omlouvám hormonálními změnami. Mohla bych i tvrdit, že to Míca neudělala, protože kočka sekne a prchá, avšak ona během útoku vrčí a prská, takže postížený ví, kdo mu způsobila ta hluboká, intenzivně krvácející zranění. Míca je mezi sousedy neoblíbená. Přitom je nadána až nekočičí inteligencí. Rozumí jednoduchým povelům, má-li náladu, poslechne. Pozná svoji porodní bedýnku. Podle ní ví, že nastává čas. Má-li jít ven dveřmi, mění se v tygra. Musím jí otvírat okno. Ovládá nonverbální komunikaci, a to tak dobře, že působí inteligentnějším dojmem než leckterý úředník.

Mohlo by se zdát, že na jaře lidi blbnou a můj popis Mícina charakteru je toho důkazem. Na jaře blbnou nejen lidi, stačí, aby se zjancily hormony, a už se dějou věci! Sousedovic jezevčík Atik dokonce natolik zcvoknul, že obíhá místní feny, ačkoli ty se zrovna vůbec nehárají. Měli jsme tu dokonce psa, který obtěžoval každou fenу, kterou potkal. Byl to labrador a byl sexuální maniak téměř lidských kvalit. Nejenže se snažil o vykonání aktu, on té chudince čubiče dokonce i sežral žrádlo! Atikovo roztoužení se projevuje občuráváním každého příhodného rohu, takže nejen my máme označovaný dům i jeho okolí.

Nejstarší občanka naší obce, paní Pinkasová, chová bílou fenečku Áju. Ty dvě dámy tvoří pozoruhodný pár. Paní Pinka-

Jak jsem k SF (a fandumu) přišla

Roky 1971 – 1983 očima první dámy

Tuhle mě zaskočil Šimon, když se mě během nějakého povídání nevěřičně zeptal: A ty si taky čítala SF?, jako kdybych se do fandumu vloudila nějakým nekalým způsobem. No jistě, Šimone, že čítala!

Lapnul mě v roce 1971 Troska, resp. ostravské vydání Zápasu s nebem s Rotreklovými ilustracemi. Chronologii následně vyjmenovaných SF prací neuvádím, chtělo by to hodně hledání, ale do paměti se mi nesmazatelně zapsalo: Rex Star v Ohníčku, tamtéž převyprávěné povídky ponejvíc opět s Rotreklovými ilustracemi (např. Bradbury – Návštěva, Samovy horké párky, na jejich základě jsem v knihovně rodičů objevila Marťanskou kroniku a pokusila se o několik ilustrací k ní, Lovci H. Harrisona, Pátek – při něm jsem brečela, Až pro ohnivě slunce a mnoho dalších, dosud je mám pečlivě vytrhané, nalepené v tvrdých deskách s krasopisně vyvedeným názvem). Potom jsem začala dohledávat další Trosky a objevila mnoho jiných autorů SF.

Z vysloveně dětských let si už toho moc nepamatuju, jenom snad po štrachání v místní knihovně Jefremova, ono toho asi taky moc nebylo, ale později mezi mé favority patřila Vesmírná odysea (pamatujete, vydání Svoboda – Omnia, paperback, šedá mrňavá písmenka na nebeleném papíře, já tu svoji knihu skoro vyčetla, že už ani nebyly vidět :-). Ale i ke kuriozitě **Nehvězdný nebulvár, čili jarní bláznec (pokračování z předchozí strany)** sová je duševně čilá a fyzicky je schopná zvládnout menší hospodářství, ale brambor zasadila jak pro hodně početnou rodinu. Ta dáma seká kosou líp než kdejaký chlap – a mnohem líp než většina scifistů. V osmdesáti letech je to úkaz pozoruhodný. Ona se sama vrhne i na skládání uhlí a dřev s takovým nasazením, že já vysilením padám k zemi. Fenečku Áju koupe v prádelním hrnci, kdykoli se zvířátko umaže.

Jaro se zprvu projevuje ne krásou, nýbrž blátem a obavou z velké vody, která možná steče z polí, protože kvůli lánům byly zlikvidovány remízky. To potom člověk zapomíná na parádu a rád obouvá gumáky. Bez nich neprojde ani přes dvůr. Soušed, který z čiré nerozvádnosti a navzdory zkušenostem předků postavil svůj nový dům vodě do cesty, každoročně obetonovává a zkoumá praskliny. Ono mít ob jedno jaro v kotelně nevyprojektovaný bazén člověka rozladí.

Jarní tání odhaluje přes zimu nashromážděný nepořádek, takže je nutno uklízet, aby lidi neřekli, že jsme čuňata. Z toho vyplývá, že venkovan večer co večer padne únavou a na toužení mu nezbyde ani čas, ani síla. Kdyby u nás na poště prodávali Ikarii, odpočívala bych během četby – stačilo by pár stránek před spaním. Ty milé úřednice na katusické poště jsem uvedla do rozpaků již sháňkou po Ikarii, na Pevnost jsem se už ani neodvážila zeptat. Podotýkám, že časopisy „pro ženy“ k máni jsou.

V katusické knihovně je v nabídce celých pět obstarožních SF titulů. Jsou cudně skryty na regále mezi detektivkami. Máme ale k dispozici třeba „Jak se kalila ocel“ nebo záhadně vzniklou „Reportáž“... Však to byla nějaká SF! Škoda, že povinně přečtená už kdysi dávno. Takže netrpělivě čekám, až mi naše pojiždná doručovatelka hodí do schránky Interkom. Alespoň trochu scifistického rozpoložení do toho jarního bésnění.

Libuše Čermáková

kám se občas vrátím – co taková Tonke Dragtová a její Planoucí lesy Venuše?

Taky jsem objevila Sedmičku pionýrů. Tam vycházely na pokračování romány převážně ruských/sovětských autorů, ale skvěle je ilustroval M. Havlíček – pročpak se na něj zapomělo a neměl ani výstavu, ani není nijak připomínán? Jeho ilustrace Mlhy či Ladoga se nehlásí byly přece velmi pěkné a dotvářely atmosféru při čtení.

Otec přinášel ze zaměstnání Čtení (rozuměj o Sovětském svazu) a Sputnik – pro změnu tuším že měsíčník vydávaný SČSP (pro neznalé a neofany – Svaz československo-sovětského přátelství). Vycházeli tam nejen sovětsští autoři, ale občas i Asimov, výjimečně (zejména do Čtení) byl propašován někdo ze spisovatelů západních.

Z obou těchto měsíčníků (měly formát cca A5 na výšku) jsem pochopitelně taky trhala, pérové ilustrace občas též kolovala, je toho úctyhodný špalek – opět bez poznámky, ve kterém čísle kterého ročníku se konkrétní povídka nacházela.

No a na střední a po střední škole jsem sledovala Knižní novinky, občas stála ve frontě, občas zašla do Planetária (dosud mám grafický list vydaný u příležitosti pořadu Vesmírná odysea).

Vyvrcholím se stal cyklus SF filmů promítaných v kině Ponrepo (podzim-zima 1982, ve frontách jsem se klepala, lepší to bylo zjara 1983). Ponrepo tenkrát sídlilo v Letohradské ulici – nad Štrosmajerákem za hotelem Belvedere.

O existenci tohoto cyklu se zasloužil Marcel Grün, současný ředitel HaP Praha. Protože tenkrát jsem už chodila do práce, nemohla jsem pokaždé stát frontu na lístky, tak jsem do toho zaangažovala svého o pět let mladšího bratra. Ve frontě jsem poznala: Toma Jirkovského a jeho tenkrát ještě Alenu, Dalibora a Danu Čápovi, Vlád'u Kejvala a jistě další, na které moje děravá paměť už zapoměla.

Taky jsem zažila kulturní šok. Představte si, když děvče, které dosud zažilo větší shromáždění lidí jen ve škole či na povinných schůzích ROH nebo SSM, je na oficiální akci, kterou zahájí její pořadatel slovy: „Dámy a pánové“. V tu chvíli jsem pochopila, že scifi je možná i ve skutečnosti.

Marcel Grün provázel promítání filmů jednak informacemi o filmu samotném, druhak vyprávěl zážitky spojené se získáváním kopie a vysvětlováním, pro co potřebuje právě tenhle film, a třeták se občas zmiňoval o klubech fanoušků SF. Když se tak stalo asi potřetí, sebrala jsem odvahu, počkala si na něj, zařadila se fronty diváků chtivých diskuse a požádala ho, zda by mi mohl říci, kde se takoví lidé scházejí v Praze. Moji otázku slyšel o kus dál stojící blondák a pozval mě na kolej Hvězda na Větrník na jejich schůzku. Byl to Pagi.

Naštěstí se Hvězda nachází nedaleko paneláku, kde jsem bydlela s rodiči, tak jsem se tam v památný den 11. května 1983 vypravila. Byla jsem pěkně vykulená, kam že se to vrhám, nějak jsem klubovnu našla, to už mi vysumělo z hlavy, představila se přítomným klukům a mladým mužům a po zhodnocení svých schopností a možností nabídla pomoc při opisování Villoida (SF časopis fukaný psacím strojem na blány). No a pak na schůzku klubu dorazil Zdeněk – a bylo to. Svatba byla bez 3 dnů za 13 měsíců.

Michaela Rampasová

KWARK

3/2005

JULES VERNE - NEZAPOMENUTÝ PROROK ZAPOMENUTÉHO TECHNOOPTIMISMU

Sté výročí úmrtí bývá u spisovatelů příležitostí křísit je z polovičního zapomnění či z uctivé lhostejnosti školáctva, v níž poklidně dlí kdesi ve slovnících a učebnicích... pokud tedy nejsou zapomenuti zcela. U Julie Vernea, jehož literatura francouzská i světová přijala pozdě, ale přeci mezi své hýčkané veličány (ač ve své době byl spíše lepším autorem konzumního čtiva), nic podobného není potřeba. I sto let po smrti a 178 let po narození je stále vydáván, čten, milován.

Bizarní ale je, že si jej dnes vážíme vlastně výhradně pro onu dobrodružnou, a tedy konzumní stránku díla, pro neobyčejný klukovský šmak jeho „podivuhodných cest“, kde se mísí poetika objevitelských dob s přísnou strukturou popularizačně vědeckých článků. Málo si připomínáme jeho světonázor a málo si jej vážíme a hodnotíme jej. Je tomu tak proto, že soudobá společnost od tohoto postoje pooděšla, a leckdy i dost daleko. Mluví přirozeně o „nadšenec-kém“ vztahu k vědě a technice a o jednoznačně pozitivním vážení jejich přínosu pro lidstvo.

Dnešní společnosti vlastně ani nezbyvá než pochutnávat si na Verneovi jako na autorovi klukovskyy dobrodružném a s laskavou skepsí shlížet na jeho technooptimismus, protože ona sama, jakkoli je technologiemi prolezlá skrz naskrz, je vlastně poněkud technofobní, či přinejmenším k technologiím kritická. Dospěla k názoru, že před každým dalším krokem je nyní potřeba opatrně zkoumat, kam šlápneme, než nám na hlavu spadne další yperit či jaderná zbraň (či televize a supermarket, dodal by intelektuál). Tak se nevyhnutelně stalo, že z klasika Vernea vnímáme spíše děj, styl a poetiku, ale jeho myšlenkový postoj je nám poněkud vzdálen.

Přitom Verne rozhodně nebyl typický příslušník technické inteligence, naopak, vzděláním i původem patřil jednoznačně do řad vzdělanců humanitně orientovaných. Ve Verneově rodině v Nantes se dědilo z otce na syna advokátské povolání a i Jules studoval práva. Jeho mladistvé kulturní zájmy by se daly nacpat do velkého lodního kufru s nápisem romantismus. Četl a miloval Waltera Scotta, Victora Huga, Chateaubriand byl jeho vzdáleným příbuz-

ným, Verne obdivoval a napodoboval básníky, Vignyho, Musseta.

A toužil se stát, podobně jako Dumas starší, dramatikem. V roce 1852 se stal tajemníkem Lyrického divadla v Nantes a pro ně pak napsal řadu operet a divadelních her. Teprve několik osudových setkání jej navedlo na dráhu beletristického popularizátora vědy, jež mu přinesla tak ohromné úspěchy. Nakladatel Hetzel si v roce 1862 vybral ze štůsku rukopisů mladého autora, jehož mu doporučil Dumas, jediný: *Pět neděl v balónu*. Po fenomenálních úspěších „podivuhodných cest“ už přirozeně nebylo (a nechtělo být) cesty zpátky; přesto si Verne dál například psal pro sebe básně, jež byly vydány z pozůstalosti až hrozivých 84 let po jeho smrti, v roce 1989. Jejich „neverneovskou“, spíš humanitní než technofilní orientaci si můžeme přiblížit na jeho sonetu *Pára* z roku 1847 (vynikne tím spíš při srovnání s Janem Nerudou; „noha parou cválá“ a „my přijdem blíž“, vzpomínáte?):

Pára

Dneska je pára zkratka na pořadu dne.

Pohání vše, leč... bude k užítku, či škodě?

Kdo kolem světa cestuje, ten pospíchá jak zloděj
Ani na malou chvíli v klidu nesedne.

Jak ptáci létáme teď po souši i vodě

Bez obav, kam nás vedou cesty nezbedné.

S den krátkou poutí slunce v dojemné až shodě
Chceme u cíle být nejhůř v poledne.

Má to i svoje světlé stránky, nemysli si:

Ač války stroj žne hrdiny, co chrabře kdysi

Čelili smrti s její černou károu,

Nepřítel ať si třeba pukne vzteky

My nahradíme použité reky:

Budeme dělat děti plnou parou!

Nieměně jinak (nepočítáme-li několik pozdních sociálně kritických děl) zůstal Verne po zbytek života v zásadě tím nejčirějším hlasatelem víry ve vědecký a technologický pokrok, jakého si dodnes dokážeme představit.

A ačkoli si mnoho lidí myslí pravý opak, k Verneovi se moc nehodí slovo „vizionář“. Samozřejmě se mu podařila řada brilantních prognóz, ale vše, co psal, bylo přísně založeno na vědeckém fundametu, jaký si mohl kdokoli najít v běžně dostupných vědeckých a spíše populárně vědeckých žurnálech té doby. Verne se nepouštěl do žádných závratných anticipací. Dodnes se v teorii fantastických literárních žánrů dočtete, pojednává-li se o přelomu 19. a 20. století, o tom, jak dva otcové zakladatelé, Verne a Wells, rozštípli SF na dva proudy, jeden vědecko-popularizační a dobrodružný a druhý společensko-kritický. Ještě více než u Wellse to vynikne, porovnáme-li Vernea například s Olafem Stapledonem, jenž ve své epopeji *Poslední a první lidé* velkoryse rozvrhl minulé i budoucí dějiny lidstva na dvě miliardy (!) let.

Oblíbenou kratochvílí u velkých autorů fantastiky je domýšlet se, co by je překvapilo na dnešním světě. Nuže, Verne by se bezpochyby divil rozvoji počítačů (ale s ním i mnozí mladší autoři SF, počítače překvapily kdekoho), ale také by se asi zmateně rozhlížel po obloze a hledal osobní leteckou přepravu, k níž jaksi nedošlo. Přitom v jeho době všichni počítali s tím, že v budoucnu bude každý mít nejen v garáži auto, ale též na střeše nějaké roztomile tvarované udělátko, v němž bude létat do práce či na dovolenou.

Rovněž by asi Vernea překvapilo, že jsme vešli po době uhelné do doby ropné a jsme v ní stále: ve slavné pasáži v románu *Tajuplný ostrov* nám inže-

nýr Cyrus Smith líčí, co bude, až dojde uhlí. „Voda bude uhlím budoucnosti,“ praví prorocky, netušiv, jak se to povleče. Voda, tedy vodík vzniklý jejím rozkladem, se teprve nyní jako náhrada za ropu matně rýsuje na horizontu civilizace. A prosazuje se s mučivou pomalostí, jež je tím absurdnější, čím více pociťuje se od ropné závislosti odvíjí.

Tak by se přirozeně dalo pokračovat dál, ale abychom se vrátili k hlavnímu tématu, je pravděpodobné, že nejvíce ze všeho by byl Verne-technooptimista překvapen tím, jak naši civilizaci ve vztahu k vědeckému rozvoji prapodivně došla odvaha.

Jak cudně přešlapujeme před rozlehlými obzory vědy, jak se zápalem dávných ludditů tlučeme do kdekákeho stonku geneticky upravené kukuřice. Jaké nás najednou zachvátily mravní zábrany před novými medicínskými objevy (jako bychom Bohu nelezli do zelí už stovky a tisíce let), jak trneme strachem před myšlenkou, že bychom technologické adaptace, jež již dlouho směřujeme do vnějšího světa, obrátili také do vlastního těla a mozku. Jak se náhle bojíme do vesmíru, aby nás tam nedejbože něco nepraštilo (jako bychom na Zemi byli ve svých autech a tancích v bezpečí).

Málokdo tvrdí (ba spíš nikdo netvrdí), že je třeba znovu, jako za dob raných, zavřít oči a vrhnout se do maelstroemu pokroku bez přemýšlení. To jistě ne, jistě je logicky doba zralá k opatrnějšímu a rozvážnějšímu postupu, jenže... Jenže nepřehnali jsme to trochu? Jules Verne by nám to možná mohl znovu vysvětlit.

Richard Podaný/Respekt

Osobní vzpomínka na Josefa Nesvadbu

V roce 1958 mi bylo čtrnáct a holdoval jsem sci-fi literatuře. Tehdejší Československo ale bylo nejen v tomto ohledu pouští a každá kniha tohoto žánru znamenala vzácnou oázu. Jednou z nich byla i sbírka povídek *Tarzanova smrt*, debut Josefa Nesvadby. Od té doby jsem přečetl vše, co tento český autor napsal, přestože více než technické rekvizity žánru ho zajímali lidé. Ještě dříve než bratři Strugačtí a Stanislav Lem se Nesvadba prosadil i na Západě, kde vyšly jeho povídky v překladech a jako host setkání milovníků sci-fi v USA si již v 60. letech uvědomil, že spisovatelé a čtenáři sci-fi tvoří zvláštní komunitu. Proto nemohl chybět na prvním Parconu, na zakládajícím setkání československých „fanů“ sci-fi, které se uskutečnilo v roce 1982.

Když jsem o něco dříve četl jeho romány *Bludy Erika N.* a *Tajnou zprávu z Prahy*, netušil jsem, že se s jejím autorem osobně seznámím, ani to, že se vlastně stane porodníkem mé první knížky *Nešťastné přistání*. Za minulého režimu museli každý rukopis odsouhlasit tři lektori a v mém případě byl tím nejdůležitějším právě dr. Nesvadba. Přestože ředitel nakladatelství Čs. spisovatel v roli cenzora z mé sbírky čtvrtinu povídek nechal vyřadit, díky Nesvadbově posudku knížka přece jen v roce 1988 vyšla. Také toto mi táhlo hlavou, když jsem se dověděl, že nekorunovaný král české sci-fi již nežije.

František Novotný

Josef Nesvadba 19. 6. 1926-26. 4. 2005

Píseň o Dveřníkovi

Román Jany Rečkové byl oceněn cenou Trifid a přestože neznám díla, s nimiž byl srovnáván, jsem přesvědčena, že byl oceněn právem. Již dlouho se domnívám, že i když autorka rozhodně nepatří k těm, jimž by byla dveře nakladatelství uzavřena, není její tvorba plně docenována. Snad je to tím, že v dnešní překotně se valící době nemají čtenáři dostatek chuti ocenit bohatost jazyka, přesnost výrazu a smysl pro téměř barevné naladění scény. Všechny použité formální prvky jsou přitom vždy podřízeny příběhu, který rozhodně nikdy není plochý, jednoduchý a lehce přehledný a už vůbec ne málo akční. Rozhodně se tak nejedná o knihy na jedno použití, které po přečtení odložíte a do hodiny vám tiše vyšumí z hlavy. Toto všechno v plné míře a dle mého mínění i ve vrcholném provedení obsahuje i *Píseň o Dveřníkovi*.

Zpočátku se zdá, že půjde o klasický příběh paralelních světů a časů a průniků mezi nimi, ale pak se věci začnou komplikovat a vyjdou najevo nečekané souvislosti jak mezi lidmi, tak mezi světy. Mýty opředený a v tajnosti udržovaný původ Domu se pozvolna vyjasňuje a i ti méně chápaní čtenáři brzy poznají, že Kewen, jak se jmenuje nositel příběhu, v něm rozhodně není jen statistou či pozorovatelem. Tím se zdá být aspoň zpočátku jeho přítelkyně Elis, ale ani její úloha není tak jednoduchá, jak se jeví na počátku. Přesto mnohé zůstane pouze naznačeno a nedořečeno. Je pak na čtenářově fantazii a pozornosti k čtenému textu, zda plně domyslí všechny souvislosti a jejich důsledky.

Když se vezmou jednotlivé motivy a východiska, najednou ke svému úžasu zjistíte, že přece tohle už bylo dávno použito, a ne jednou, a tahle zápletky je známa již v několika vydáních, ovšem, i tento časový paradox už někdo vylíčil. Ano, autorka použila již dávno známé nitě, jako je příběh odehrávající se na přeskáčce ve více časových rovinách i různých světech, hrdina přecházející z jednoho tohoto světa do jiného, předurčený osud, zakázaná láska nebo královská zrada, ale utkala z nich kobereček s novým vzorem a originální vazbou. Využila plně toho, co je pro ni nejcharakterističtější: Schopnost splest příběh bez logických přemetů a kr-

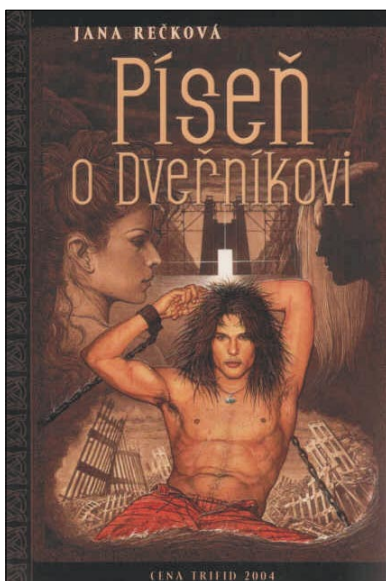
kolomností, vyprávět tento příběh čistým a krásným jazykem a přitom neupadnout do klíše a kýče.

Zvolené formě plně odpovídá i to, že do titulu zvolila slovo píseň. Jedná se totiž skutečně o píseň, takovou, jaké tvořili a zpívali středověcí pěvci a které dnes označujeme termínem „Chanson de geste“, hrdinská píseň se značnou dávkou lyriky a jemného stesku po minulých činech hrdinů. Z mého pohledu představuje tato kniha to nejlepší, co jsem od Jany Rečkové dosud četla.

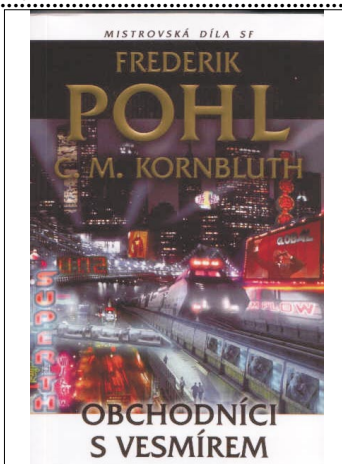
Je jistě možno vznést námitku, že lyrika a melancholie brzdí akci, jenže to v tomto případě rozhodně neplatí. Pokud by se děj *Píseň o Dveřníkovi* skládal pouze z akce následované akcí bez jakéhokoli odpočinku a zamýšlení – vždyť by to byla nakonec nuda. Právě to střídání klidného oddechu s překotným děním je tak zajímavé a přitažlivé.

Na závěr přesto musím říct, že se mi kniha četla špatně. Nikoliv ovšem kvůli obsahu, ale kvůli zpracování výtisku. Vnější vzhled odpovídá standardům Tritonu, titulní obrázek Milana Fibigera je laděn do příjemných teplých tónů, jen bych snad vynechala onen lesklý potah *Dveřníkova* portrétu. Ovšem použitý tuhý papír dovoluje pouze opatrné čtení. Tedy pokud chcete zachovat hřbet bez zlomení. A to je z mé strany jediná závažná výtka k této knize.

Zdena HT

Jana Rečková: Píseň o Dveřníkovi, nakl. Triton, edice Trifid, 2005, obálka: Milan Fibiger, graf. úprava Dagmar Krásná, brožované, 199,- Kč (139,- členové klubu), ISBN 80-7254-586-8

Málokdy se přihodí, aby nějaká SF vyšla ve třech vydáních (mám samozřejmě všechny a to poslední s obálkou z dílny manželů Krásných se mi líbí nejvíce) a pokaždé ve stejném překladu. To musí svědčit jak o kvalitě díla, podle mě nejlepší práce Frederika Pohla, tak i o překladatelském umění Jarmily Emmerové.

Snad jen poznámky pod čarou mohly být redakcí Laseru trochu probrány a zkráceny. Dnešní čtenář nežije v 60. letech a tehdejší hlasatele kapitalistické apokalypsy nahradili dnešní zelení... **Zdeněk Rampas**

Časem s vědou: Z milníků poznávání — osobnostní duben

4. dubna 1655 je ve slezské Lehnici pokřtěn Kristián Willenberg. Poté, co u armádě získal stavitelské znalosti, navrhl počátkem 1705 Leopoldu I. založení technické školy v Praze a sebe nabídl za jejího profesora. 1707 byla Stavovská inženýrská škola v Praze založena, výuku však zahájila až za jedenáct let. Willenberg mezitím působil u různých českých šlechticů a získal pověst výtečného inženýra. V „čekací“ době rovněž odmítl lukrativní nabídku pražské univerzity. Jako první profesor inženýrské školy působil do 1726, kdy byl pro nemoc penzionován. Zemřel 1831. Z „jeho“ školy pak časem vzniklo ČVUT.

9. dubna 1880 se v Náchodě narodil Jan Letzel, žák Jana Kotěry. Poté, co u nás navrhl koupit budovu lázní ve Mšeném či kovové prvky pražského secesního hotelu Evropa, odjel 1907 s rodinou pracovat do Japonska, kde se stal vyhledávaným architektem. Jeho stavby se nedochovaly – buď vinou zemětřesení, nebo amerického bombardování koncem druhé světové války. Výjimkou je Průmyslový palác v Hirošimě (dokončený v dubnu 1915), který jako jediná tamější stavba (dokonce nejvyšší ve městě) částečně odolal výbuchu jaderné bomby. Pod názvem „Atomový dóm“ dnes pod patronací UNESCO slouží jako memento tehdejšího amerického zvěřstva.

Letzel zemřel o vánocích 1925 v témže pokoji psychiatrické léčebny, jako předtím Bedřich Smetana.

17. dubna 1945 v německém Gifhornu umírá jeden z nejvýznamnějších českých fyziků František Závíška (* 1879). Studoval v Praze, Brně a Cambridgi, v pětácti se stal profesorem UK. Jeho hlavní zásluhou je pravděpodobně výklad a propagace Einsteinovy teorie relativity

ty u nás (nicméně s Einsteinem se během jeho 16měsíčního pobytu v Praze vůbec nesetkal). Jako předseda Jednoty čs. matematiků a fyziků byl ve čtyřiačtyřicátém zatčen pro odbojovou činnost a internován v Mauthausenu. Zemřel na pochoodu smrti.

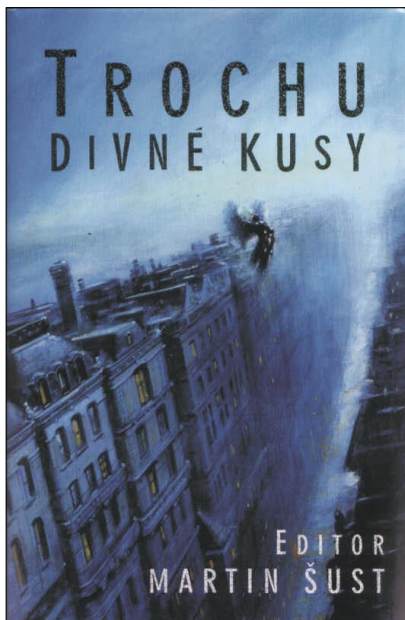
18. dubna 1955 v americkém Princetonu umírá spolu s Newtonem nejvýznamnější fyzik všech dob. Každá z jeho prací z 1905 se stala živou vodou pro svůj obor – kvantovou teorii, statistickou atomistiku a speciální teorii relativity; jeho vůbec nejvýznamnější prací však je teorie gravitace (známá jako obecná teorie relativity) z 1915, považovaná za největší myšlenkový přínos jednotlivce přinejmenším ve fyzice.

Lze říci, že v první polovině života, ukončené zhruba Nobelovou cenou 1921, produkoval vědecké bestsellery, ve druhé, osamělý lidsky i vědecky, světu sloužil spíš jako živoucí ikona hodného, byť excentrického vědátora.

Z mnoha jeho výroků uveďme jediný: „Člověk chladne rychleji než jeho planeta.“

23. dubna 1805 se v Českých Budějovicích narodil Vojtěch Lanna, selfmademan, jeden z nejvýznamnějších podnikatelů svého prostoročasu. Po otci pokračoval s lodní dopravou, pro níž prosadil regulaci Vltavy a Nežárky, ale posléze se angažoval v řadě dalších technických oborů, kupříkladu provozoval známou koněspřežku z Budějovic do Lince, vystavěl naše první řetězové mosty, některé železniční dráhy a nádraží (třeba Negrelliho viadukt a Masarykovo nádraží v Praze), podílel se na konstrukci první české parolodi... Počátkem 1855 uvedl do chodu první vysokou pec na Kladně (Vojtěšskou). Zemřel 1866.

František Houdek

Trochu divné kusy

místo recenze zatím jen obsah

China Miéville: Familiar, Alastair Reynolds: Merlin's Gun, Ian R. MacLeod: Verglas, Charles Stross & Cory Doctorow: Jury Service, Eric Brown: The Children of Winter, Alexander C. Irvine: Pictures from an Expedition, Jeff VanderMeer: The Transformation of Martin Lake, Paul Di Filippo: A Year in the Linear City, Andy Duncan: The Executioners' Guild, Jeffrey Ford: The Empire of Ice Cream, Kirsten Jane Bishop: Maldoror Abroad, Sean Williams: The Land Itself, Sean McMullen: Walk to the Full Moon, Terry Dowling: The Saltimbanques, Lucy Sussex: Absolute Uncertainty

Protože jste se s výše uvedenými povídkami zatím nemohli setkat v češtině, ponecháváme originální názvy, které možná znáte z žebříčků různých cen. Zmíněné povídky vynesly autorům ceny BSFA, World Fantasy Award, Nebula, Ditmar a Aurealis plus celou řadu různých nominací. Antologie není omezena žánrově ani oblastně, (jak také ano, když obsahuje pět povídek od Američanů, Australanů a Britů? :). Překlady se ujali Petr Kotrle, Richard Podaný, Milan Žáček, Jana Rečková a Dana Krejčová. Samozřejmě obsahuje přílohu s autorskými profily, úvodní slovo editora antologie **Martina Šusta** a jednotlivé originální doslovy autorů. Kniha vyšla v rámci edice New Weird s obálkou od Edwarda Millera v jednotné grafické úpravě. Část nákladu je v pevné vazbě s přebalem, za 444 Kč, v brožované úpravě za 333 Kč. A opravdu stojí za to. Za tím si stojím.

Zdeněk Rampas

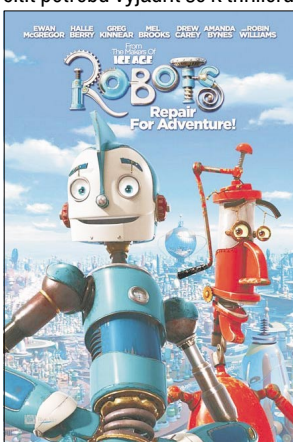
DOGMA

V podstatě bych z toho jako filmový fanoušek měl být nadšen, ale nejsem. O čem že je řeč? No, o nefilmových diskuzích o filmech. Nyní nemám na mysli recenze, polemiky s nimi či dokonce ješitná prohlášení některých režisérů, že názor kritiků ani Troška nepotřebují, že jim stačí návštěvnost v kinech. Nyní mám na mysli to, co se nedávno rozpoutalo kolem filmu Pád Třetí říše. Ano, diskuzi na téma, zda tam Hitler vyhlíží jako svně, sympafák, psychouš nebo co vlastně. Všimněte si, že se neřeší, zda Hitler samotný BYL jedno, druhé nebo třetí, ale řeší se, JAK BYL NATOČEN. Dle mého soudu totiž je tohle téma dobré tak maximálně na jednu, dvě věty na konci recenze, a ne na první stránky novin. Svět správně usoudil, že Hitler normální nebyl, jedince, kteří s tímto názorem nesouhlasí, beztak nepřesvědčíme, tak co řešit? Ale to je stejné jako s Šifrou mistra Leonarda a chystaným filmem. Že je církev omezená, jsem věděl, ale že ve Vatikánu budou citit potřebu vyjádřit se k thrilleru – tedy k fikci!!! –, to mne nenapadlo až do okamžiku, kdy učtili potřebu to udělat. Takže dogma čísla zní: Nebrat filmy (potažmo knihy) dogmaticky.

Roboti

Pryč je ta doba, kdy počítačově animovaný celovečerní film představoval raritu a zajímavost sám o sobě. Dnes má nějaký takový film premiéru prakticky každý druhý měsíc. Hlavním hráčem na trhu je zvolna končící spojenectví Pixaru s Disney studiem, ale o atraktivní koláč se brzy muselo dělit s Dreamworks a svůj díl chce i 20th century Fox. Stejná trojka se v animovaných filmech utkala už v dobách, kdy ještě vládla klasická animace a každý z nich nějakým monumentálním propadákem přispěl k soumraku této klasické techniky animace v Americe (Japonsko je jiná kapitola). Jaký je tedy film od „tvůrců Doby ledové“ (a myslí se těmi tvůrci lidé nebo software)? Kovový a hravý, jednoduchý a funkční (což ocení každý, kdo zná stavebnici Merkur).

Podobně jako např. Příšerky s.r.o. i Roboti zde vytvářejí svébytný paralelní svět a modifikace zvyklostí a principů našeho světa ve světě strojů jsou jedním z významných zdrojů vtipů (v robotím holičství se místo nůžek používá bruska, pořít si dítě znamená dostat krabici se součástkami a návodem). Dojde i na parafráze, včetně už skoro povinné narážky na Hvězdné války. A pak jsou zde vtipy situační spojené s klasickými komickými figurkami, vtipickým představitelem je rezavějící se a neustále se mírně rozpadající robot Fender. Samotný příběh o mladém robotu-vynálezci Rodney, který se vypraví do hlavního města, aby v místní továrně uplatnil své nápady a narazí zde na nového zlodušského šéfa a záhadu zmizení jeho laskavého předchůdce,

CONSTANTINE – líbila se mi podoba pekla, nelíbil se mi představitel Satana. Vcelku snesitelné, ale žádná pecka to není, na rozdíl od zmáčené Rachael Weisz.

PÁD TŘETÍ ŘÍŠE – žádný sympafák, ale psychouš (řeč je samozřejmě o Hitlerovi). Jinak příjemný válečný film, napínavý i při své délce a záběrech ze stísněného bunkru. Jen trávení dětí se mě – na rozdíl od řady jiných konzultantů – nějak nedotklo.

ROBOTI – velmi milé a velmi zábavné a velmi stylové. Setkal jsem se s názorem, že sociální, potažmo socialistické vyznění filmu je nesnesitelné; mně to nepřišlo. Navíc mám dojem, že víc než proti bohatým je to zaměřeno proti Billu Gatesovi. Ale každý z nás má očividně potíže s něčím jiným...

ŘADA NEŠTÁSTNÝCH PŘÍHOD – je to výpravné a efektní, ale s odfláknutým scénářem. Dlouhé inscenování postav, které stejně nemají dlouhou záruční lhůtu, Carrey, který grimasy obličejů vyměnil za grimasy celého těla, a výsledný dojem, který příliš otevřeně svědčí o tom, že film je prvním dílem dlóóóóuhé řady nešťastných příhod.

ŽIVOT POD VODOU – byli jsme na něm tři a byli jsme všichni tři znechuceni. Tento film není takový, jak by si jej přáli natočit kluci ve věku, ve kterém touží být kosmonauti, indiány či řidiči parní lokomotivy – takových je tam jen pár momentů. Zbytek je konverzační nuda a neproměněné šance hrátek se stylizované jednoduchými triky. Tohle by pro mě v klukovských letech nebylo dobrodružství, ale uzívaná dovolená s rodiči. **Filip Gotfrid**

je velmi jednoduchý a přímočarý, jak je zřejmé i z tohoto jeho vylíčení. Dokonce i ona záhada má řešení vcelku přízemní, čímž poněkud nenaplní očekávání. Ještě je zde nahozen lehký romantický motiv, kdy dokonce tvůrci spíše omylem vytvoří dokonce milostný trojúhelník, s jehož řešením si proto nikdo hlavu neláme a všichni jsou na konci šťastní a hotovo.

Naštěstí jsou ony vtipy navěšeny v pravidelných rozestupech na celou šňůru příběhu a některé jsou ještě okofněny dynamickou akcí, takže se divák dobře baví až do konce filmu. Tomu napomáhá i propracovaná vizuální podoba robotího světa, prakticky celokovová, leč přesto většinou nepůsobící nijak chladně – realistický vzhled kovu je zde zastoupen v celém spektru od leštěné oceli až po oprýskané a rezavějící železo. Vše je opatřeno šroubky, nůty, lakem či chromováním (dokonce i dlažba na náměstí nese motiv matic) a v tom se pohybují nejrůznější roboti, přičemž jejich pohyb nepůsobí nijak strojově. Stejně živě působí i obličejové robotů, čehož je dosaženo pohybem jen několika základních prvků – především úst a očí s obočím (a nikomu nevádí, že jednolitý kus železa se ve skutečnosti tak živě nemění).

I když Roboti nepředčí poslední hity, jako byli Úžasňákovi či Shrek 2, jsou jim důstojným konkurentem a nejedná se o zklamání, jakým byl pro mě Příběh žraloka. Frekvence vtipů by mohla být vyšší, scénáristé jsou přece jen zvyklí na hrané komedie a nemají tu starou (možná již zaniklou) školu kreslených grotesek, v kterých také děj nebyl nejsilnější složkou. Film je do našich kin pochopitelně uveden s kvalitním českým dabingem, jehož vložené závěrečné titulky svůj dělkou vedou k posunu zvukové stopy vůči titulům originálním (roztomile podkresleným animací nejrůznějších schémat), takže těch několik posledních je doprovázeno nezvykle jen tichem kinosálu.

Marvin

Constantine - do nebička do peklička

Policistka má podivný sen. Leží v nemocnici, vzbudí se uprostřed noci a ponoukána tajemným hlasem vyběhne na střechu budovy a skočí dolů. Ráno se dostává na místo činu a již tuší, koho tam nalezne – mrtvolu své sestry dvojčete, která se podle záznamu kamer zabila skokem ze střechy nemocnice, kde se léčila na psychiatrii. Nevěří tomu, protože bigotní katolíci jen tak sebevraždy nepáchají, pokud se chtějí dostat do

nebe. Při prohlížení záznamu se její sestra naposledy otočí do kamery a náhle řekne „Constantine“.

Komiks Hellblazer, podle kterého je film natočen, není příliš známý ani rozšířený, a to dávalo mnoho možností, jak původní látku vylepšit nebo dokonale pokazit. Nepovedlo se myslím ani jedno, vznikl celkem průměrný akční horor, který mohl mít více černého humoru a méně hluchých pasáží. Problém není ani tak ve filmu samotném, ale spíš ve vyčerpanosti tématu. Boj mezi Peklem a Nebem byl ve filmu už nejjednodušší použit – můžeme vzít Satanovy rodinné problémy z filmu Adama Sandlera Satan Junior, hledání média či oběti z konce světa Arnolda Schwarzeneggera, cestu peklem Spawna nebo podivné chování démonů a andělů ve skvělém kafičském filmu Dogma Kevina Smitha a v podstatě máme všechno, co film Constantine obsahuje.

Samozřejmě je nutný vhodný hlavní hrdina a nemůžu říct, že pobledlý a krivonohý Keanu Reeves konečně vystoupil ze stínu Matrixu. Naštěstí má kromě černého oděvu navíc cynismus, cigarety a cancer – tedy rakovinu plic. Rachel Weisz jako policistka Angela Dodson jej chvílemi docela přehrává, rozhodně má její role lepší možnosti pro herectví, vyvíjí se od skeptičky po přesvědčenou, zatímco Constantine je stále stejný. Naprosto geniální výstup má Peter Stormare coby Satan, který sice nevypadá démonicky, ale jen nezdravě až mrtvolně (ovšem komu by pekelné prostředí prospívalo, že), ale jeho setkání s Johnem Constantinem je nejlepší část celého filmu, asi taky proto, že předchází závěru. Tilda Swinton coby Gabriel (že by archanděl?) působí opravdu jako bezpohlavní anděl, či spíš lze říct, že není zcela jasně její/jeho pohlaví.

Zajímavě a originálně řešené je samotné Peklo, které vypadá jako normální svět těsně po výbuchu atomové bomby, jako kdyby se krajinou a městem valila permanentní ohnivá tlaková vlna. Hlavními obyvateli pekla jsou zvláštní bytosti podobné mrtvým lidem, jen horní části lebky, bez mozku a bez očí, které se snaží vysát duši z nově příchozích. Hieronymus Bosch by záviděl. Nelidští obyvatelé normálního světa se obvykle poznají jen podle zvláštního svitu v očích, andělé pak čas od času roztáhnou velká šedivá křídla – bílá ani jednou, nejspíš proto, že jsou poněkud poznamenaní službou mezi hříšníky. Trochu to všechno připomíná Muže v černém, kdy se za obvyčejnou lidskou fasádou skrývalo ledacos.

Nic není dokonalé a tento film není výjimkou. V první řadě není dostatečně vysvětleno, proč Isabel spáchala sebevraždu. Lze sice poznat, kdo byl tím našeptávačem, ale pokud se někdo přímo nevtělil do Isabel, není jasné, jak se bigotní katolička mohla smířit s tím, že skončí v Pekle. Takzvaná Dohoda o neútočení mezi Nebem a Peklem je zmíněna mezi řečí a vlastně až ve chvíli, kdy je porušována, tady by to chtělo obsírnější výklad – jenže ten nemůže přijít, protože pokud prostředí Hellblazera vychází z katolického pojetí víry, o nějakém zákazu vstupování nemůže být ani řeči – co by potom znamenaly všechny ty uznané zázraky nebo „prokřázané“ posednutí ďáblem? Původ samotných „kříženců“, fungujících jako spojka pro obě strany v lidském světě, není nijak vysvětlen, osobně by mne zajímalo, jestli byli stvořeni Nebem nebo Peklem nebo jestli vznikli křížením lidí a démonů.

Pro pár dobrých momentů a několik zajímavých hlášek se vyplatí Constantina vidět, ale nečekejte od toho bůhvíco. Hlavně nesmíte být fanatičtí křesťané nebo fanatičtí hnidopichové. A ještě jedna věc – odejdete-li před koncem titulků, přijdete o bonusovou scénu na hřbitově, která potěší. **Roman Paulík**

Minicon letos zase v **NTM**, v sobotu 12. 11.

Akademie SFFH

vás všechny zve na Mezinárodní knižní veletrh Svět knihy, kde sedmého května ve 13.00 předá ceny za nejlepší SF knihy a jiné zásluhy vydané či vykonané v roce 2004.

Můžete se těšit na řadu novinek, daných usnesením valné hromady Akademie SF z Brandýsa (některé kategorie ubyly, další byly sloučeny a nějaké nové vznikly, nicméně místo loňských dvaceti bude letos uděleno jen šestnáct).

Další novinkou, povýtce organizační, bude to, že Romana Lipčíka nahradí moderátorská dvojice Jolana Čermáková a Richard Klíčnick. Nebuďte na ně hned tak přísní, Roman se to také jistě učil řadu let.

Účast již přislíbili Ivan Al'akša, Martin Šust, Petr Kotrle, Bob Svoboda, kompletní Laser, JWP, Jarek Mostecký, Pavel Dobrovský, Filip Gotfrid, a vůbec se dá očekávat, že přijde každý, kdo na našem SF dvorečku něco znamená (a nemá to proklaté daleko :-)

ZR

Ikonografie Parconů

tak se bude jmenovat pořad, který by vás měl rozhybat při váhání, zda letos navštívit první tři dny FF, tedy Parcon 2005.

Stručný pohled na dějiny Parconů z hlediska výtvarných artefaktů, zvláště pak plakátů, placek, visaček a upomínkových a reklamních předmětů.

Neboť to jediné z conu přetrvává, potom co poslední z účastníků zapomene, s kým se opil, a poslední z pořadatelů se přestane vztekat na vandala, který rozkopel promítačku.

Den otevřených dveří prezidentské kanceláře

Vše co chcete vědět o ČS Fandomu, Akademii SF, Interkomu a báli jste se zeptat. Další tahák Parconu 2005, kterému nemůžete odolat.

Zdeněk Rampas

Papírová přihláška na Parcon 2005

(pro Leonarda Medka a ještě jednoho fanouška, který nechce být jmenován :-)

CZ Kontinuum Star Trek fan klub

vás zve na oslavu 10. výročí svého založení, která proběhne ve dnech 19. - 20. 11. 2005 v klubu Mlejn v Praze Stodůlkách. Další informace naleznete na:

<http://www.kontinuum.cz/kokon/>.

Těšíme se na Vaši návštěvu!

COMICS Salón 2005

14.-15. október 2005 - SÚZA Drotárska cesta 46, Bratislava

II. ročník festivalu COMICS Salón Vám ponúka 2 dni strávené na podujatí s bohatým programom. Počas nich bude paralelne prebiehať:

- premietanie zaujímavých anime titulov a filmových trhákov
- prezentácia mangy a komiksu
- turnaje a hranie najnovších počítačových hier
- besedy a príspevky o japonskej kultúre
- odborné prednášky a workshopy na tému anime, mangy, hier a komiksu
- hranie kartových a stolných hier (MTG, Pokémon, Yu-gi-oh)
- súťaže o ceny v karaoke, cosplay, kreslení, hrách, ...
- príjemné posedenie s priateľmi v čajovni, bare alebo reštaurácii

Osoby, alebo organizácie, ktoré by mali záujem podporiť túto akciu, či už aktívnou spoluprácou, alebo poskytnutím prostriedkov potrebných pre organizovanie akcie takéhoto druhu, sa môžu napísať na mailovú adresu: predseda@animecrew.org, alebo sa osobne, telefonicky, alebo iným spôsobom spojiť s ktorýmkoľvek z členov organizačného výboru. Všetky ponuky si vysoko ceníme a sú vždy vítané. Ak sa teda túžite zviditeľniť práve v tejto oblasti kultúry, alebo prezentovať svoje nápady, prípadne svoju organizáciu, je práve Comics Salón vašou príležitosťou.

Svatební uragán se stále rítí fandomem

(na těch klimatických změnách snad doopravdy něco bude)

Lady Alexandra Pavelková a sň Rastislav Weber

si vám dovolují oznámit,
že 7. mája 2005 o 13.00 hod.
v Rytierskej sále Zvolenského zámku
vstúpa do stavu manželského.

Ivana Štěrbová Vítězslav Vepřek

oznamují,
že budú oddáni dne 16. dubna 2005 ve 12 hodin
na radnici v Sumpěrku

Ratkov 157, Bohdíkov
Sportovní 22, Sumpěrk

ČS FANDOM

Příhláška na Parcon

PARCON 2005

1.-3. 7. 2005 Chotěboř

Informace o Parconu najdete v předchozích a následujících číslech IK, v Ikarii a na stránkách www.festivalfantazie.cz/parcon.

Tato přihláška je pouze přihláškou na Parcon. Přejete-li se přihlásit na více dní Festivalu Fantazie 1.-10. 7. 2005, použijte prosím přihlášku na stránkách www.festivalfantazie.cz. Jednodenní vstupenky a ubytování lze bez přihlášení zakoupit na místě.

Při přihlášení a zaplacení celkové částky za vstup, ubytování a služby **do 31.5.2005** (platí datum odeslání platby) má účastník nárok na snížené vstupné. Další významnou výhodou je větší výběr z ubytovacích možností a minimální doba odbavení na prezenci.

Odesláním této přihlášky se přihlašujete k účasti na Parconu 1.-3. 7. 2005 Chotěboř a zavazujete se dodržovat Pravidla Festivalu Fantazie stanovená organizátory pro tuto akci a zveřejněná na www.festivalfantazie.cz.

Hvězdičkou (*) označené údaje jsou povinné.

Jméno: *		Příjmení: *	
Přezdívka:		Klub:	
Datum narození: *		Město: *	
Ulice, číslo: *		PSČ: *	
E-mail:		Telefon: *	

VSTUPNÉ:	Platba za Parcon	Do 31.5.	Později, na místě
		☐ 350,-	☐ 390,-
	Divadlo 2.7.	Do 31.5.	Později, na místě
		☐ 40,-	☐ 60,-
MATERIÁLY:	info brožura s programem, plakát, časopisy, CD-ROM		
STRAVOVÁNÍ:	☐ Snídaně 2.7.	30,- / ks	☐ Snídaně 3.7.
	☐ Oběd 2.7.	70,- / ks	☐ Oběd 3.7.
	☐ Večeře 2.	50,- / ks	☐ Večeře 3.7.
UBYTOVÁNÍ:	S kým:		
		1 noc	2 noci
	Hotel Vysočina	☐ 290,-	☐ 560,-
	Ubytovna Obchodní Akademie	☐ 210,-	☐ 390,-
	Internát hotelu Vysočina/U zámku	☐ 170,-	☐ 330,-
	Lůžko ve třídě	☐ 80,-	☐ 140,-
	Spacák	☐ 0,-	☐ 0,-
DOPRAVA:	Praha Černý Most	1.7. 18.00	☐
PLATBA:	☐ převodem	Platí za mě:	
	☐ složenkou	Platím za:	
	☐ na místě		
POZNÁMKA:			

Vyplněnou přihlášku prosím pošlete na adresu Pavel Bačkovský, Divišovská 10, 14900 Praha 4 Chodov.

Platbu prosím posílejte na účet SFK Avalon, Chotěboř 65, 27-6555380227/0100, Komerční banka Chotěboř. Předčíslí 27 je součástí čísla účtu! **Na prezenci prosím přineste útržek složenky nebo originál výpisu z účtu a kopii vyplněné přihlášky.**